

Една обикновена тухла

Есе

Навън е люта зима. Усещам как жестокият вятър сковава страните ми. Усещам как снежинките се впиват по повърхността ми. Толкова е студено. Студено и непоносимо. Но аз не се влияя. Не усещам студа.

Аз съм закоравяла откъм всичко. Отдавна не усещам литрите дъжд и снегът, който ме затрупва. Не усещам и летните жеги, жарките лъчи на Слънцето, който са на път да ме пропукаат. Не усещам ударите и ритниците на някоя заблудена душа, преди да я застрелят. Колкото и да удрят по мен, каквото и да се изправи срещу мен, съм неразрушима.

Аз съм една обикновена тухла. Една малка тухла в основата на едно голямо зло. Създадена съм от пещите на Ада.

Или поне така мислеха хората от двете ми страни. Така мислеха разделените семейства, разстреляните мечтатели и всичките хора, станали затворници на собствения си град.

Ироничното бе, че сами издигнаха стената. В името на една идея. Но нима идеите не се създаваха в името на хората, за да им помагат и да ги развиват? Не за да ги ограничават. Аз бях най-явната, но и просто поредната граница.

След време паднах. Всички тухли започнахме да се срутваме под ударите на историята. Тя понякога е мрачна и показва най-големите човешки слабости, но понякога представя и прогреса на човешкото общество. Първите слънчеви лъчи от Изток пробиха на Запад през пукнатините на стената.

Първите промени от Запад бавно тръгнаха на Изток. Двата свята бяха разделени толкова дълго, различията им бяха повече от тухлите на стената. Но бавно и постепенно Европа на две скорости се превръщаше от нечестна надпревара в отборна игра.

Тогава се появи недоволството.

Зимата на европейското неволеие приближаваше. Лятото бе съставено от слънчеви лъчи, бурни вълни и малки корабчета с хора, търсеци суша сред море от житейски тревоги и нечовешко страдание. Вълната от мигранти, бягащи от бедност, война, търсеци по-добър живот, сложиха начало на нов момент от човешката история.

Аз и моите братя бяхме създадени, за да не могат хората да минават от другата страна. Бях създаден, за да разделям. Но и без мен хората започват да се делят.

Леви и десни. Либерали и патриоти. Местни и мигранти. Ние и те.

Историята понякога се повтаря. Грешките също.

Аз съм една обикновена тухла. Бях от Берлинската стена. Но можете да ме сложите и на стена между Мексико и САЩ, Великобритания и Ирландия, България и Македония, Европа и Близкия Изток. Болката, която ще донеса, е еднаква.

Ранени и разделени семейства, разбити мечти и постепенен регрес.

Аз съм една обикновена тухла. И дете може да ме бутне. И дете може да ме събори.

Но когато съм сред многото, когато сме заедно, сме силни. Никой не може да се изправи срещу нас.

Затова внимавайте, когато изграждате стени. Аз и братята ми бихме били също толкова силни и като мостове.

Жанин Алшаргаби